
DE WAARHEID DIE AAN ALLE VERANDERINGEN ONDERHEVIG IS
Den Haag 1 1 juni 1989

Zo, goedenavond vrienden. Dat we niet alwetend of onfeilbaar zijn, dat kent u waarschijnlijk van buiten. Desondanks, denkt u alstublieft zelf na. Ons onderwerp, de waarheid, die aan alle veranderingen onderhevig is. Ja.

Waarheid is iets wat op aarde eigenlijk niet helemaal bestaat. Dat weet u waarschijnlijk niet, maar het is wel zo. Namelijk bij mensen altijd gebaseerd op een beperkte kennis t.a.v. een geheel van leven, waarvan ze maar een klein gedeelte redelijk kunnen verwerken. Hun waarheid wordt altijd op redelijke wijze geuit en is dientengevolge altijd onvolledig. Ik hoop dat u dat met mij eens zult zijn. Maar er zijn natuurlijk een paar dingen, die je met zekerheid kunt zeggen. Een mens die op aarde geboren wordt, zal sterven. Misschien dat ze methoden vinden om u duizend jaar te laten leven. Ofschoon, zolang de A.O.W. bestaat geloof ik niet dat de staat iets dergelijks zal financieren. Maar zelfs dan u zult sterven, dat is punt een. Punt twee, er is een geheim gelegen achter het bestaan en ontstaan van alle dingen. Wij noemen dat God. Andere volken hebben daar andere namen aangegeven. Er is een achtergrond die wij niet kunnen doorgronden. Dit is een waarheid die nooit zal veranderen. Want op het ogenblik dat je in staat zult zijn die waarheid te begrijpen, zou je geen mens meer zijn. Dan zou je niet meer onderhevig zijn aan de beperkingen van ruimte en tijd.

De waarheid die geen verandering ondergaat, is dus in wezen een waarheid die op onze eigen wezen is gebaseerd. En wanneer wij onderzoeken wat wij zelf zijn, zeker op aarde doet men dat ook nog wel, en we proberen te begrijpen wat er allemaal in ons bestaat, dan komen we tot onstellende konklusies. Wij weten dat een groot aantal ervaringen zijn geregistreerd en voor een deel ook onderzocht en bewezen van mensen die in vorige levens ook bestaan hebben. Reïncarnatie dus.

Het is niet te bewijzen dat dit voor iedereen zal gelden. Er zijn een heel veel mensen die hopen dat het voor hen in ieder geval niet zal gelden. Maar het feit bestaat. Er is dus een andere vorm van leven. In deze situatie valt verder op dat bij het zoeken naar reïncarnatieherinneringen het geestelijk bestaan altijd als een soort zwart vlak, een vlak zonder gegevens wordt uitgedrukt. Voor sommigen een reden om te zeggen dat het dan kennelijk niet bestaat. Maar waar komt dan die continuïteit vandaan?

Er moet iets gebeuren in de tijd tussen twee levens. Wanneer we nubeseffen dat de geestelijke wereld in vele opzichten sterk verschilt en wel zal moeten verschillen ook van de menselijke, dan is het begrijpelijk dat menselijk uitdrukbare beelden niet te vinden zijn. Alleen wanneer we volgens analoog denken aan de hand van recente ervaring komen we tot de mogelijkheid om als mens op aarde het een en ander te omschrijven wat we in de sferen, althans buiten ons eigen ik, menen te hebben meegemaakt.

Dan kijken we eens naar een ander punt. In de hele geschiedenis

van de mensheid, wanneer we gaan van het vroegste sjamanisme tot de modernste godsdiensten toe en veel filosofieën, worden wij ergens gekonfronteerd met God of iets wat er op lijkt.

Er is een hogere instantie voor praktisch alle mensen. Hoe komen ze eraan? In vele gevallen door een projekteren van een eigen behoeftebeeld of een eigen begeertebeeld naar buiten toe. De Godsvoorstellingen zijn projekties. Wanneer we denken aan bijvoorbeeld het Jodendom wat dus de basis is ook van het Christendom en ten dele zelfs van de Islam, dan zien we veel profeten.

Een profeet is iemand door wie God spreekt. Opvallend is dat betrekkelijk weinig profeten zeggen dat dit inderdaad het geval is. De meesten beschrijven visioenen of spreken uit de naam van God, wat iets anders is dan God door zichzelf te laten spreken als u het mij vraagt. Er is dus kennelijk een behoefte om te identificeren. Met deze ongeziene en eigenlijk onomschrijfbaar kracht en deze dan gelijktijdig te hanteren als een argument tegenover de groep waarin men leeft.

Dat laatste is erg interessant, want in het Jodendom kennen wij de verschillende namen, Jehova, Jawé, Adonai... en de afkorting die heel vaak wordt gebruikt, Ja... de bekende kreet die u allemaal nog wel kent van het leger des Heils en zo. Halleluja, wil dus eigenlijk zeggen prijs Ja..., prijs God.

En daarom is die term ook in de oudheid al veel gebruikt. Het is interessant om te zien hoe Jawé eigenlijk eerst een God is van een betrekkelijk kleine stam. Hij heeft dan nog geen naam. Hij wordt dan de inspirator of leider van aartsvaders. Het is de geestelijke kracht waarop ze zich beroepen en daarin is, volgens sommige uitlatingen zou je dat althans mogen veronderstellen, mede iets van hun voorgelacht, dus van de andere aartsvaders, meebevat.

Pas wanneer, de Mozaische wetgeving plaatsvindt en de stam van Levi tot schrijvers en priesters worden benoemd, zien we Gods namen opduiken. Onderzoeken we die namen, dan blijken zij in vele gevallen verwantschap te vertonen met de goden van Egypte, wat begrijpelijk zou zijn, omdat Mozes uiteindelijk een priesterlijke opleiding in Egypte heeft gehad en daarnaast dat een deel van die namen ook Babylonische klanken vertonen. Het is bijvoorbeeld opvallend dat Jehovah eigenlijk pas in de mode komt na de Babylonische gevangenschap, terwijl Adonai.. veel eerder wordt gebruikt. Bij al deze historische overwegingen zou je dus kunnen zeggen, ja, men heeft een God erkend ergens, maar die God is geevolueerd van een soort voorvaderlijke figuur tot een machtsfiguur, tot een krachtfiguur die verdedigt, uitverkiest, verdoemd en uiteindelijk gaat hij dan over en dat zien we vooral in het Christendom de liefde. God is liefde.

Een kreet die u in deze dagen heel vaak zult kunnen horen. En de jongeren, die draaien het soms om en die zeggen de liefde is God. En dat is te begrijpen, vooral in de puberteit.

Maar realiseer je je nu even wat er dus is gebeurd. De God die was, is in het Christendom van aard en kwaliteit aanmerkelijk veranderd.

Toch was hij in het begin, de bevrijdende, Jezus, de redder en ook de verdedigende, want hij zou rechtspreken, hij zou wreken wat hem onrecht is gedaan. Langzaam maar zeker verzandt dat een beetje en God wordt de rechtvaardiging van bestaande machtsstructuur. Je kunt dat opvallend zien bijvoorbeeld in de kerkelijke structuur van Rome, maar we zien dat evenzeer zeer snel groeien in de reformatie. En kijken wat er nu op het ogenblik overblijft, dan is God eigenlijk een soort liefde in de verte, waarbij sommige groeperingen ongetwijfeld dan nog aanhaken bij de aanhangsels van de eigenlijke evangeliën als openbaringen, handelingen etc. en daarbij dan weer proberen terug te keren naar een godsbeeld dat een machtsbevestiging, een uitverkiezing geeft zonder meer. Dit is één voorbeeld, ik zou u het voor verschillende godsdiensten kunnen geven, maar ik hoop dat ik hiermee kan volstaan voorlopig.

Er moet een waarheid achter dit alles schuilen, want anders zou niet negentiende van de wereldbevolking door alle tijden heen geloofd hebben aan Goden of aan een God. Dan zou zeker niet in de laatste drie- vierduizend jaar de ene God bij zoveel verschillende volkeren de hoofdrol hebben gespeeld, ook al zijn er daarnaast natuurlijk de lagere goden en uiteindelijk iets wat je in de christelijke leer dan de gewone engeltjes noemt en daarboven staan er weer betere rangen enz. , waarbij mij overigens wel is opgevallen dat in de achttiende eeuw, in de zeventiende eeuw zelfs al, de engelenschaar plotseling een eigenaardige functie kreeg, want dan zien we hun beeltenis overall opduiken in de vorm van eroten. En eroten, zoals u weet, zijn in feite afgevaardigden van eros. En die vond u niet alleen in de salons, nee, u kon ze ook in de kerken vinden. Maar ja, in de kerken bestond dus toch al een zeker cynisme, want als u kijkt naar de versiering onder vele van de koorbanken, waar kanunikken ...en dergelijke waardigheidsbekleders zaten, dan kunt u vaak zien dat de steunen van hun machtszetel zijn behouwen met beeltenissen van kleine duivels. Het is historisch juist en u kunt het hier en daar nog wel vinden. Dus, de waarheid die niet verandert is, er is een God. De waarheid die niet verandert is kennelijk ook, er is iets na de dood. Het bestaan houdt niet met de dood op. Al het andere is projectie van de mens. En wanneer we kijken naar de manier waarop de mens deze dingen hanteert, dan kunnen we zelfs zeggen soms zien we een hele leer veranderen tot ze het tegengestelde is geworden van wat ze bedoelde te zijn. Neem Jezus bijvoorbeeld weer. Ik zit maar met het Christendom te roeien, als u wat anders wil moogt u het zeggen. Maar Jezus zegt dus, ga uit, verkondig de blijde boodschap, best. Maar zeg niet als ze niet aannemen, dan moet je ze aan het kruis slaan of verbranden. Toch zijn er meer mensen mishandeld, gedood etc. in de naam van het Christendom en de verlosser dan er voor die tijd ooit gedood zijn in gewone oorlogen tussen vorsten. Dat mogen we nooit uit het oog verliezen. Er zijn meer mensen opgeofferd aan de machtsbehoefte die door de leiding van verschillende godsdiensten kennelijk wordt gezien als einddoel,

dan er ooit zijn opgeofferd aan eenvoudige tirannen. Laat ik het zo zeggen, de sjah was heus geen lieve jongen en hij heeft een hele hoop martelingen enz. enz. op zijn naam gebracht, maar de ayatollah's hebben in een korte tijd veel meer tot stand gebracht en als we kijken bijvoorbeeld naar de houding van allerhand leiders, dan zien we ook weer daar waar leiders zichzelf als uitverkoren beschouwen, zijn ze geneigd om de mens op te offeren aan de idee.

Jezus predikt juist dat de idee de hulp moet betekenen aan elke mens. Maar datzelfde leert de Boeddha. Hij heeft het over het mededogen. Over de noodzaak om anderen te helpen en bij te staan. In de Zenleer leren we, jezelf moet je beheersen. Maar je moet een ander helpen om de gevolgen van zijn onbeheerstheid op te heffen. Dus niet slaan op zijn donder tot hij zich ook beheerst.

En als je in de koran leest, ja, dan staat er inderdaad je moet de afgoden verdrijven, nou daar ben ik het wel mee eens, ja.

Maar er staat niet degenen die ze aanhangen moet je ook de kop afslaan. Kun je nergens aantreffen. Dat komt pas voor in de kommentaren van Ali, die een van opvolgers is geweest trouwens van de profeet.

Al die dingen bij elkaar brengen de vraag terug tot dat ene punt. Wie ben ik, wat ben ik. Wat is de werkelijkheid van mijn leven. En kijk dan naar uzelf. U leeft, maar wat betekent leven. Denken, emoties, natuurlijk. Maar vooral zintuigelijkheid, een wereldbeeld. Is het wereldbeeld van iedereen gelijk, u kunt het niet controleren. Als duizend mensen zeggen dit is rood, staat nog daarmee niet vast dat ze dezelfde kleur zien, alleen dat ze voor een verschijnsel een gelijke benaming gebruiken en zo een kommunikatiemogelijkheid scheppen.

Er is een persoonlijke wereld waarin je leeft, jouw ervaringswereld. Er is een achtergrond achter die ervaringswereld die niet rationeel, maar emotioneel is. Je wordt in feite gedreven door je dromen en door je verlangens, meer dan door de redelijkheid van je konstateringen. En zelfs die konstateringen zijn maar betrekkelijk juist. Toch heb je niet het gevoel dat er een einde aan je komt.

O, natuurlijk, er zijn mensen bang voor de dood. Het eigenaardige is dat de meeste mensen meer bang zijn voor de ellende die met de dood gepaard schijnt te gaan dan voor de dood zelf. Want er is een gevoel van continuïteit, waar komt dat vandaan? Het moet toch een reden hebben. O, zelfbehoud en zelfhandhaving. Ja, mooie woorden, maar een emotionele zekerheid die niet rationeel te bevestigen is. Het moet toch een oorzaak hebben en dan kunnen we niet zeggen: ja, dat is een rationeel emotioneel psychologisch probleem. We kunnen het natuurlijk wel zeggen, maar we zeggen dan eigenlijk niets. De zekerheid houdt in dat wij het gevoel hebben, dat het leven op aarde, wanneer we daar vertoeven, slechts een gedeelte is van ons bestaan en niet de totaliteit.

En dan weet ik dat er een hele hoop mensen zijn die tekeer gaan tegen onder meer het spiritisme. Ja, laten we het ook maar meteen even noemen, nietwaar. Waarom, omdat de boodschap die door spiritische

middelen gebracht wordt, niet een boodschap is die onder controle kan staan van degenen die menen dat zij de enige waarheid bezitten. Als er een stem is die iets roept tegen Ba..., dan is dat god. Als u helderhorend een stem hoort, is dat de duivel. Onzin natuurlijk, het verschijnsel is vergelijkbaar. Waarom horen we zo weinig over al die profeten, de manier waarop ze werken, de manier waarop ze spreken. Wanneer we kijken naar bijvoorbeeld de ondergang die gepredikt wordt voor Babylon en om bekering van de mensen wordt gevraagd. Het is gebeurd. Dan zegt de profeet niet ik doe dat uit de volheid mijns harte. Nee, hij gaat zitten wachten en hopen dat de stad onder zal gaan. We vinden later nog zo'n geval.

Hier is sprake van iets wat eerder mediamiciteit aanduidt dan een bewijs is voor een directe goddelijke boodschap.

Als de profeet iets zegt en hoopt dat het niet waar wordt, dan is dat god. Als een medium iets zegt en het er niet mee eens is, dan was het ook de duivel. Het is toch onzin.

Er bestaat een geestenwereld. Er zijn zoveel verschijnselen, zoveel overleveringen, zoveel godsdiensten zelfs die mede hierop gebaseerd zijn, dat je het verschijnsel niet eenvoudig kunt wegwapperen als niet bestaand. Het is er. En wanneer je kijkt hoe de geest over de aanwezigen komt bijvoorbeeld al in de korenmarkt over de apostelen en ze spreken in wonderlijke talen. Als we de glossaria zien die bij bepaalde christelijke groeperingen een grote rol heeft gespeeld, dan kunnen we toch niet zeggen: ja, maar dat komt allemaal uit God en als het nu gebeurt buiten een kerkelijk verband is het demonisch. Jezus heeft gezegd, ga uit en drijf de duivel uit, genees de zieken in mijn naam, in de naam des Vader. Je zou zeggen in het Christendom zou iedereen dus klaar moeten staan om gebedsgenezer, een magnetiseur, dat soort mensen te omarmen, te zeggen: je bent een uiting van wat Jezus ons gezegd heeft te doen. Nee, het komt van de duivel, want de pastoor kan het niet, de dominee kan het niet. Dus het is uit de duivel. Onzin, nietwaar vrienden. Dan schuilt er een waarheid achter, er is een kracht en hoe we die nou willen noemen of niet willen noemen, doet niet ter zake. Er is een kracht waardoor mensen kunnen leren anderen te genezen. Er is een kracht waardoor ze met mensen die dood heten te zijn, kunnen communiceren. Er zijn stemmen die soms plotseling tot mensen spreken. Er zijn visioenen die plotseling opdoemen.

En de mens heeft er zelf natuurlijk wat mee te maken. Want hij interpreteert, maar het verschijnsel is er.

Er is een kracht die zich op vele wijzen in het menselijk geslacht openbaart en die, laten we dat niet vergeten, niet nader omschreven kan worden, niet zonder meer gelokaliseerd kan worden in de hersenen of op een andere manier wetenschappelijk beschreven, maar die er wel is. Als die kracht in de mens leeft, bestaat er iets in de mens, wat zich kennelijk onttrekt aan alle ratio. Wanneer het spiritisme juist dit deel aanspreekt van de mens, dan mag dat vanuit het standpunt van degenen die een soort pseudowetenschap willen maken van allerhand

godsdienstige betogen verkeerd zijn, maar het kan niet ontkend worden. Deze dingen zijn gebeurd in het verleden. Apostelen, maar ook volgelingen van de Boeddha, hebben paranormale genezingen tot stand gebracht. Zij hebben visioenen gehad. Waarom u dat niet? U hebt net zoveel recht om die innerlijke kracht te gebruiken en te openbaren als ieder ander. De waarheid is dat de kracht die in u leeft in wezen beperkt wordt door de weigering van degenen die uw geestelijk leven zeggen ten goede te voeren om deze te herkennen en te laten ontwikkelen. Hopelijk zal dit laatste niet een waarheid zijn die nooit verandert. Maar het is een waarheid van dit ogenblik. Laat me, ik wil het niet al te lang maken met de inleiding, nog een paar keer opsommen wat we dus op het ogenblik hebben. Er is iets dat we God noemen. Er zijn krachten die in en door ons werken. Er is geen dood die gelijktijdig een volledig einde van het bestaan behoeft te betekenen. En ten laatste, er zijn vele mogelijkheden voor u om, hoe dan ook, een contact te hebben met die kracht of met andere toestanden van bestaan en deze te vertalen in de termen van uw eigen wereld. Wanneer dit waar is geweest door alle tijden, wanneer dit vandaag aan den dag nog steeds waar is, ben ik zo vrij om te veronderstellen, dat zolang er een mensheid bestaat, dit een waarheid is die nooit zal veranderen. De waarheid is dat de kracht in u leeft, door u werkt, tot u spreekt en dat, al bent u dan maatschappelijk kunstmatig daarvoor doof en blind gemaakt, de kracht er is. Wanneer we een keuze moeten maken in het leven, laten we deze innerlijke waarde, deze innerlijke kracht niet terzijde schuiven. Laten we begrijpen dat de wereld van de dromen en van een andere werkelijkheid soms op een wonderlijke wijze door elkaar kunnen lopen, maar dat die andere wereld er evengoed is als die wereld van de fantasie en van de droom. En laten we tenslotte voor onszelf de konklusie trekken dat wij het zijn met ons innerlijk leven, met onze poging om in onszelf iets te vinden van die kracht, iets te vinden van dat verstaan van het andere, van het onbekende. Dat wij het zijn die moeten leven, die onze keuzen moeten maken in het leven en die onze weg zelf moeten zoeken door het leven. Daarbij debakens, de raadgevingen, de leiding van anderen beschouwend, niet als een absoluut gezag, maar als de vingerwijzing die we soms kunnen gebruiken. Maar als ons doel een andere bestemming is, behoeven we hun richtlijnen niet te volgen. Eerst wanneer het individu vrij is, kan de mensheid vrij zijn. Daar waar men het individu knecht, is de mensheid een vorm van gevangenschap. Laten we die dingen niet vergeten en laten we proberen daaruit onze eigen konklusies te trekken. Want wij zijn het, levend uiteindelijk toch in onze eigen wereldje met onze eigen innerlijke wereld en innerlijke kracht, met onze eigen persoonlijkheid die misschien vele vormen van leven omvat, die moeten zorgen te worden tot het vredige of harmonische geheel, waarin zelfs geluk geen betekenis meer heeft, omdat er een vrede heerst die alle dingen samenvat.

Dat is een waarheid die volgens mij nooit zal veranderen. Deze waarheid heb ik voorgelegd, ik heb daarin heel wat dingen naar voren gebracht waar u natuurlijk op kunt reageren. Ik hoop dat u dat na de pauze ook zult doen. Als u denkt dat er een onomstotelijke waarheid is, bijvoorbeeldJezus, de enige geboren zoon van God, dan wil ik zeggen. Dit is een geloof, het is geen waarheid zonder meer. Het kan een persoonlijke waarheid zijn, maar het is geen alomvattende waarheid. Wees voorzichtig wanneer u dergelijke vragen stelt. En ten laatste en dan ga ik u de kans geven om al uw bezwaren, commentaren en dergelijke op te bouwen. Besef dat u recht hebt op uw eigen geloof, maar dat uw geloof dan ook de basis moet zijn van uw leven, want een mens die zijn innerlijke zekerheden verraadt voor uiterlijke baat, nut of uit gemakzucht, richt zichzelf ten gronde. Ik dank u voor de aandacht.

VRAGENGEDEELTE

Vraag:

ieder mens is een deel van de grote waarheid. Door zijn denken, voelen en handelen schept de mens echter ook zijn eigen waarheid die dan toch ook weer een deel van de grote waarheid is. Denkt de mens nu alleen maar dat hij zijn eigen werkelijkheid ofwel eigen leven schept of is dit ook echt zo. En is de mens in staat om zijn eigen karma die een onderdeel is van de waarheid te veranderen door zijn eigen waarheid te veranderen?

Antwoord:

Wij zijn allemaal deel van de oerkracht, maar dat is een geloofsartikel, het is niet bewijsbaar. Wij zullen dus deel zijn van de waarheid, aangezien wij aannemen dat God, het goddelijke of de oerkracht alomvattend is, zal alles wat wij denken behoren tot de mogelijkheden binnen de oerkracht. En alle mogelijkheden zullen in de volmaaktheid ergens uitgedrukt zijn. Dat is dus een geloofsredenering, maar dat klopt allemaal heel aardig.

Dan zegt u schept de mens zijn eigen leven? Nee, de mens schept niet zijn eigen leven, maar zijn eigen beeld van het leven. Het leven is voor een groot gedeelte mede afhankelijk van het bewustzijn wat geestelijk bereikt is en hierdoor worden dan de keuzen eerst van reïncarnatie en via onbewuste impulsen ook de levenskeuzen in die incarnatie beïnvloed. De mens schept dus niet zijn karma, hij schept een bewustwording. Maar wanneer die bewustwording hiaten heeft of gapingen, dan zal dus in het volgende leven t.a.v. dergelijke feiten geen reactie mogelijk zijn. En daardoor veroorzaakt hij een aantal belevingen die in feite ten doel hebben die leemte te vullen. Maar ze worden ervaren als noodlot, omdat je niet weet hoe de samenhang is, neem je aan dat het je wordt opgelegd. Het begrip karma is dus niet een oorzaak en gevolgwerking zonder meer. Het is eerder een opleidingskwestie. Hoe beter je opleiding, hoe groter je overzicht

en hoe juist hierdoor je keuze kan zijn. Is dit voldoende?

Vraag:

De leer van enkele grote wijzen, Shankara, Patanjali en Ramana Maharishi is volkomen identiek. Alle drie zeggen ze: men is in werkelijkheid Brahman, het oneindige zelf, toeschouwer. Ego en wereld bestaan niet werkelijk, zijn illusie en fata morgana. Bewijst de volledige identiteit van hun leer niet de juistheid ervan en daarmee dat ego en wereld illusoir zijn?

Antwoord:

Een leer kan nooit de juistheid van een feit bewijzen voor degenen die in dat feit leeft. Het is mogelijk dat alles een illusie is, maar als een auto over uw tenen heenrijdt, dan is zowel de pijn als de daaropvolgende dansbeweging voor u een absolute realiteit. En het heeft geen zin om te zeggen dat dit een illusie is zolang je je aan die illusie niet kunt onttrekken. Wanneer we zeggen we zijn allen deel van een en dezelfde kracht, dan zeggen wij inderdaad, wij zijn allen deel van Brahman. En dan zeggen we niet Brahma, maar Brahman, omdat dit de oerkracht is en bewustzijn dat zich kan handhaven. Wanneer Brahman de krachten tot zich terugneemt, wordt Brahma, de schepper van de wereld en de bepaler van de illusie zou u zeggen, van de werkelijkheidsmogelijkheden die in dat nieuwe heelal kunnen ontstaan. Dat dit juist is, kun je veronderstellen. Je kunt het niet bewijzen. Dientengevolge is en blijft het een geloof. Dat ik het met dit geloof tot op zekere hoogte eens ben, heeft u ook uit mijn vorige vraagbeantwoording ongetwijfeld vernomen. U dient er echter bij wel te realiseren, dat het geen zin heeft het leven een illusie te noemen, tenzij wij zelf in staat zijn die illusie op te heffen. En daarom moeten wij niet zeggen alles is illusie, maar het is mijn werkelijkheid en zo ik mijzelf in die werkelijkheid verder bekwaam, zal ik mijn werkelijkheid zien veranderen en daardoor misschien dichterbij komen bij een waarheid. Voldoende?

Vraag:

Veel meesters, ook ODV-sprekers, zeggen wijze dingen, maar ze stemmen niet altijd voor de volle honderd procent bij elkaar overeen, hetgeen een kleine onjuistheid van de een of de ander suggereert. De werkelijke waarheid moet toch altijd waar zijn en alle veranderingen en verschilpunten overleven?

Antwoord:

Datgene wat alle geschilpunten en verschillen van benadering overleeft, is een absolute waarheid. Een absolute waarheid is op aarde niet formuleerbaar, zie mijn inleiding. En dientengevolge zal een ieder de waarheid op zijn eigen wijze omschrijven, uitdrukken

en interpreteren. Dat in de orde juist deze verschillen van benaderingen en interpretatie mogelijk zijn, bewijst dat de orde geen geloof, dus geen vaste leer propageert, maar een methode van denken. Het is daartoe dat men vele persoonlijkheden zelfs met schijnbaar strijdige verklaringen doorkomen, maar wie goed alles bestudeert, zal tot de konklusie komen dat er één hoofdlijn is en allen die tot de orde behoren, voortdurend refereren en waaruit zij voortdurend werken. Wijsheid is een poging om het wezen der dingen te omschrijven. Maar het wezen der dingen kan slechts omschreven worden vanuit het wezen van de waarnemer die zo de zinvolheid definieert. Voldoende?

Vraag:

Houdt de O.D.V. in zekere zin ons een spiegel voor?

Antwoord:

Ja, dat is moeilijk om dat te zeggen, want kijk, als de orde alleen maar een spiegel zou zijn, zouden velen van u toch knapper zijn dan ze zich in de gewone spiegel vinden. En ik geloof niet, dat je het in deze zin moet zien. De orde geeft u materiaal waarin u uzelf zoekt terug te vinden. D.w.z. u zoekt naar herkenningspunten. Deze punten die u vaak als een zelfbevestiging ervaart, zijn echter gelieerd met dingen die voor u nog niet gedacht of belangrijk waren, waardoor u in staat wordt gesteld uw visie te verbreden zonder gelijktijdig daarbij uw eigen persoonlijkheid of benadering te verliezen. Voldoende?

Vraag:

Met niet doen kan men alles doen, maar dan is er toch geen richting meer of wil, m.a.w. men kan dan wel als volmaakte spiegel werken, alle...?.. spiegel zit erin en wordt er mogelijk sterk door beïnvloed, maar de bewegingloosheid, de spoel, heb je... toch niet in de hand of dat wat zich daarin spiegelt ook noodzakelijkerwijs getransformeerd wordt noch de mate waarin?

Antwoord:

De spiegel in zichzelf heeft als enige invloed de erkenningsmogelijkheid die hij aan de voorbijganger geeft. Zijn eigen wezen wordt echter niet bepaald door zijn substantie, maar door zijn konstruktie, d.w.z. zijn samenstelling. Iemand die niet doet kan door dit niet doen inderdaad een enorme veelheid van mogelijkheden omvatten, gelijktijdig echter zal hij dan een volledigheid moeten bezitten die niet denkbaar is bij de mens. Wanneer een mens probeert niet te doen en zo een spiegel te worden, wordt hij voor zichzelf en anderen tot lachspiegel en dit moeten we voorkomen. De daadloosheid heeft alleen dan zin wanneer wij het wezen van de

mogelijke daad volledig doorgronden. Zolang dit voor ons niet mogelijk is, zullen we de daad moeten stellen om te ervaren wat een deel van de mogelijkheden daaraan verbonden zal zijn. Voldoende?

Vraag:

Was het bewustzijn oorspronkelijk onbegrensd, - "God" -, waarna het sterk gekelderd is tot gaswolk, mineraal, om vervolgens via plant, dier en mensfase weer naar volmaaktheid te groeien; of is het altijd volmaakt, maar met een schijnbaar vormenspel erin en een schijnbare evolutie?

Antwoord:

Wanneer u mij vraagt om vanuit het goddelijke te spreken, moet ik hier mijn onvermogen onmiddellijk toegeven. Indien ik zover gevorderd zou zijn, zou ik waarschijnlijk hier niet spreken. Indien u mij vraagt dit vanuit mijn standpunt te belichten, moet ik stellen zover ik weet en naar ik geloof is de godheid een volledigheid, dus alles is daarin reeds vertegenwoordigd. Alles bestaat daarin en alles daarin is potentie. Wanneer de potentie achtereenvolgens wordt gerealiseerd, zullen delen van het bewustzijn tijdelijk vervlochten raken met de uitingen, de beelden die ontstaan. Je zou kunnen zeggen het zijn droombeelden die een eigen persoonlijkheid verkrijgen door de bezieling die de dromer hen geeft. Op het ogenblik echter dat de persoonlijkheid ontstaat en een bewustzijnsontwikkeling doormaakt, moeten wij aannemen dat dit zinvol is voor de dromer, al weten we niet waarom. Wanneer het volledige bewustzijn van de dromer toegang vindt in de deelgestalte die daardoor in stand werd gehouden en opgebouwd, zal dit als een geheel van ervaringen en erkenningen opgaan in het geheel en zeer waarschijnlijk daarin toch weer een apart deeltje blijven zoals een herinnering een apart deel is van uw bewustzijn. Voldoende?

Vraag:

Is de uiteindelijke oorzaak onvindbaar? Is misschien het hele idee van oorzakelijkheid iets wat slechts in het denken (of de geest) bestaat, waar we gewend aan zijn geraakt: we kunnen ons geen verschijnsel zonder oorzaak voorstellen?

Antwoord:

Dat is een zeer interessante, maar filosofisch nogal moeilijke vraag. Het is namelijk zo, dat het gevolg wel eens de oorzaak kan voortbrengen, zodat oorzaak en gevolg niet zonder meer met elkaar gelieerd zijn, maar eenvoudig een volgorde aanduiden van verschijnselen, die met elkaar verbonden zijn. Wanneer we in het tijdloze komen, bestaat er geen oorzaak en geen gevolg, maar zijn deze beide aspecten van een zekere verschijningselement. Dientengevolge kan worden gezegd,

DE WAARHEID DIE AAN ALLE VERANDERINGEN ONDERHEVIG IS
Den Haag 11 1 juni 1989

oorzaak en gevolg bestaan niet reeël en kosmisch. Oorzaak en gevolg bestaan alleen binnen beperkte gebieden en zijn dan gebonden aan beperkte wetmatigheden, die echter kosmisch gezien zinloos zijn, omdat ze een relatie veronderstellen die in wezen niet bestaat. Want wanneer ik iets wat één is in tweeen splits, heb ik daarmee de eenheid ervan niet ongedaan gemaakt, ik heb alleen voor mijzelf een deling veroorzaakt in iets wat toch één geheel is. Voldoende?